

en ze zich hier te laten ontwikkelen, terwijl jij je daarnaast met je eigen basiswerk bezighoudt? Dat is wat Alain Platel doet, bijvoorbeeld. Interesseert jou dat?

Pat: Zeer zeker, maar dat organiseer je niet, dat zijn dingen die moeten *gebeuren*. Je moet mensen ontmoeten, het moet klikken. Het is een chemisch, geen voorbedacht proces. Je kan hopen dat het gebeurt, en ik hoop dat ook. Daarom ook proberen wij nu in De Smaakmakerij – we zijn daar pas mee begonnen – meer en meer dingen te organiseren die buiten mijn werk staan. Om hier een wind door te jagen. Er zal wel iets blijven hangen.

Dirk: Is er een acteur of actrice met wie je graag zou willen werken?

Pat: (stille) Euh, veel. Maar ik zou het liever andersom horen. Een hoop mensen stuurt me brieven met de vraag of ze eens met me mogen samenwerken. Maar daar heb ik het moeilijk mee. Wat moet ik daarmee, moet ik audities organiseren? Ik zou graag hebben dat een acteur gewoon naar mij toekomt en zegt:

‘zullen we samen eens iets doen?’ Tot nu toe is het altijd andersom, altijd dat gesleur.

Dirk: Je weet dat het zo niet werkt. Dat is een dubbele drempel. Waarom wil je geen audities?

Pat: Omdat ik dat niet zie zitten. Ik *blijft* mij een oog uit bij iedereen die binnenkomt. Ik voel mij gegeneerd in die persoon zijn plaats, zich zo laten keuren. Als ik met iemand in de boot stap, is dat op basis van wederzijds vertrouwen. Wat die persoon allemaal kan of niet kan, wat kan mij dat schelen? Wij zijn geen voetbalploeg.

Dirk: Tussen vroeger en nu is er heel wat gebeurd in het theater, ook op technisch gebied: de opkomst van video, enz. Jij hebt die evolutie heel sterk meegenomen in je werk: video krijgt er een grote rol en is op jouw manier fantastisch verwerkt. Hoe zit jouw gevecht tussen eenvoud en ingewikkeldheid in elkaar? In je vroegere voorstellingen gebruikte je ongelooflijk simpele dingen. Die zijn nu, vooral in *Los Mansardinos*, vervangen door een

enorme machine. Soms vind ik dat de machine te hevig davert, vooral omdat je er nog eens spel, een verbaal verhaal tussenschuift. Mijn eerste reactie na de voorstelling – hoezeer ik er ook van gehouden heb – was: eigenlijk zit er materiaal in voor verschillende voorstellingen.

Pat: Zoals iedere theatermaker langs Vlaamse wegen komt men ook Don Quichotte wel eens tegen. Dat is het. Als je *Don Quichotte* nog maar begint te lezen, zit je daarmee. Het zijn dingen die je bij jezelf heel erg herkent. En dan begin je eraan: hoe kom ik eruit, wat wordt mijn Don Quichotte? Dat is dan dat teveel aan beelden. Nu, de machine lijkt verschrikkelijk ingewikkeld, maar au fond is ze het niet. Ze bestaat uit vijf bewakingscamera's en het soort mengpaneel dat gebruikt wordt om appartementen of garageboxen te bewaken. Het lijkt alleen allemaal verschrikkelijk omdat er heel veel beeld is.

Dirk: Zou je nu nog echte bevrediging kunnen vinden in een ambachtelijke voorstelling, met de nagel, de vijs en de hamer?

Pat: Zeker weten. De volgende voorstel-

